

LIBERTY BIESMA

Het meisje in het
INTERNAAT

The poster features a young woman with long brown hair, looking out a window with rain and autumn leaves. She is holding a brown knitted rabbit. In the background, a hallway with two police officers and a woman is visible. At the bottom, the back of a woman's head is seen behind prison bars, with a security camera in the background.

Het meisje in het internaat

Flappie voelt ruw en ruikt bedompt naar oud stof. Ze drukt de gehaakte knuffel zo hard tegen haar borst dat de kraaloogjes diep in haar sleutelbeen prikken. Witte knokkels tekenen zich af rond de slappe oren, maar het gevoel in haar vingertoppen is ze allang kwijt. Ze wendt haar gezicht af, richting het beslagen raam van de stacaravan. Buiten striemt de gure oktoberregen tegen het glas, een onophoudelijk en roffellend ritme dat de stilte binnen overstemt. Natte, half vergane herfstbladeren plakken tegen de ruit en blokkeren het weinige oranje licht van de straatlantaarn.

Dit mag niet. In haar hoofd schreeuwt ze luidkeels nee, maar de letters weigeren zich te vormen. Ze blijven als een taaie brij aan de binnenkant van haar lippen kleven. Hardop iets zeggen durft ze niet. De rauwe angst regeert, gevoed door de foto's die hij afgelopen zomer stiekem heeft gemaakt in de benauwde voortent op de camping. Het begon destijds allemaal zo argeloos met een smeltend perenijsje – de zoete, onschuldige beloning voor het braaf samen delen van een krappe kleedruimte in het plaatselijke zwembad.

Zijn raspende stem vult de bedompte ruimte met verhalen over draken en monsters die in de schaduwen wachten. Bang zijn is nergens voor nodig, fluistert hij, ome Frederick biedt immers altijd bescherming. Zolang dat ene belangrijke geheim tussen hen in maar veilig bewaard blijft.

Koude vingers zoeken onverbiddelijk hun weg. Soepel en doelbewust glijden ze onder de katoenen boord van haar pyjama. Ze onderzoeken en kneden de zachte huid op de plek waar nog helemaal geen borsten zitten. De zware geur van shag en bittere herfstbok beneemt haar de adem. Koud zweet breekt uit op haar rug. Tussen haar dijen ontstaat een broeierige, kloppende gloed. Het is verwarrend, klam en ronduit misselijkmakend. Een vochtige kus landt op haar voorhoofd. De stugge haartjes van zijn snor schuren vluchtig langs haar lippen, terwijl de ademhaling naast haar oor zwaarder en onregelmatiger wordt. Ze knijpt haar ogen stijf dicht. Gehoorzaam spreidt ze haar benen, waarna haar geest ontsnapt en naar een veilige, geluidloze plek vertrekt, ver boven het vergeelde plafond van de caravan.

Een dierlijke, rauwe schreeuw snijdt de herinnering bruto doormidden.

Badend in het zweet schiet ze overeind in het smalle bed. Haar longen zuigen gulzig de kille, naar chloor ruikende lucht van de slaapzaal naar binnen. Verderop in de gang klinkt het doffe, meedogenloze geluid van worstelende lichamen. Marlies, het nieuwe meisje dat hier pas twee nachten geleden werd afgeleverd, wordt hardhandig meegevoerd. Haar blote voeten slepen machteloos over het strakke linoleum. Ze is nauwelijks gekleed, haar bovenlijf ver voorover gebogen, de armen wreed op de rug gedraaid door twee brede mannen in uniform.

Inmiddels heeft ze de ongeschreven overlevingsles wel geleerd: mond houden, in de pas lopen en soepel meebewegen. Geruisloos exact die kneedbare vorm aannemen die

de respectabele gedragstherapeuten van dit instituut verlangen. Ooit is ze weggestopt in dit tehuis omdat haar handelen te gruwelijk was voor de buitenwereld om mee te dealen. Dit fameuze meisjesinternaat voor opvoeding en discipline – ze hoopt oprecht dat de hele façade ooit tot de fundamenten toe afbrandt.

De jaren slepen zich voort in hetzelfde ritme: licht uit, licht aan, EMDR, stilte. De deuren worden zwaarder, de camera's talrijker, de bezoeken zeldzamer. Niemand noemt haar nog 'meisje'.

Haar ogen volgen het felgroene lichtje op de balk. Van links naar rechts en weer terug. Een zacht, mechanisch gezoem vult de klinisch witte spreekkamer. Wekelijks dertig minuten gecontroleerde herbeleving om de scherpste randjes van haar herinneringen af te slijpen. Ze beantwoordt de vragen zonder haar blik af te wenden.

Ome Frederick ademt namelijk niet meer.

Ze vonden hem op een ijskoude, winderige novemberochtend, liggend in een donkerrode, deels gestolde plas op het versleten zeil van zijn aftandse stacaravan. Tweeënzeventig messteken. Geen greintje twijfel in de uithalen. Geen seconde aarzeling of spijt. Enkel pure, decennialang opgekropte razernij.

'Bezoek.'

De stem van de bewaakster klinkt vlak en monotoon. Een zwaar stalen mechaniek zet zich in beweging en de massieve celdeur schuift open. Een zwart uniform, wapenstok aan de koppel, een kille professionele blik. 'Je dochter en haar vrouw wachten in de hal.'

Een diepe ademhaling vult haar borstkas. Ze trekt het elastiekje in haar haren een extra slag strakker en strijkt met vlakke handen de laatste kreukels uit haar oranje overall. Dan heft ze haar hoofd en kijkt recht in de glazen lens van de beveiligingscamera. Een beheerste glimlach speelt om haar lippen.